

Kommende agter at stemme imod det Forslag, som er fremskommet, gjør jeg det, fordi jeg tror, at man paa den Maade bedst vil fremme den Enighed i Salen, som den ærede Forslagsstiller ved en anden Leilighed har taget Ordet for. Da der i sin Tid fremskom Forslag om Forbedring af Embedsmændenes Lønning, blev der reist den efter min Mening bespøiede Antæ, at, da Forhøielsen paa Livsforfønødenhederne gjorde sig gjældende ikke blot for Embedsmændene, men ogsaa for andre Personer, der staa i Forhold til Staten, og da navnlig for dem, med hvem dette Forslag beskæftiger sig, vilde det være naturligt og rigtigt at lade den samme Retfærdighed komme Alle tilgode. Det er den Betragtning, som er afgjørende for mig. Jeg finder det fuldstændig i sin Orden, at de Personer, om hvem der her er Tale, faae en Forbedring i deres Stilling, men jeg anser det tillige for nødvendigt, at en saadan Forbedring ogsaa kommer Embedsmændene tilgode. Jeg anser det fra mit Standpunkt for endnu nødvendigere, at den kommer Embedsmændene tilgode, fordi deres Stilling nu for Tiden er overmaade slet, og fordi de ikke ere saaledes stillede, at der for dem er den Hjælp, som der er for de Klasser, her er Tale om. Foruden at de Mænd, med hvilke det foreliggende Forslag beskæftiger sig, nemlig meget hyppig faae Hjælp hjemmefra, er der ogsaa mellem dem et Kammeratskab tilstede, som er blevet omtalt, og som gjør at den Gnes Overtødsighed kommer den Anden til Gode. Det er for saa vidt Noget, som fra det militære Standpunkt ikke er ilde, men desuagtet er jeg enig i, at der bør tilkomme dem den Forhøielse, som Prisforholdene medføre. Som Sagen stiller sig her, er det imidlertid klart for mig, at, dersom man gjør denne Forhøielse for de Menige og de med dem Vægstillede fuldstændig uafhængig af Lønningsforhøielsen til Embedsmændene, forsvinder Sandsynligheden for, at denne Lønningsforhøielse vil blive bevilget, meget stærkt. Naar dette Forslag er blevet til Lov og navnlig paa en saadan Maade, at det bliver Gjenstand for en senere fri Overveelse, hvorvidt der bør gives Lønningsforhøielse til Embedsmændene, kan det let blive Ufsædet, at Embedsmændene faae den samme Lønningsforhøielse som ifjor, nemlig den, at man paa Finantsloven indsætter Bidrag til dem, som man er vis paa, vilde blive udstemte i Landstinget. Dette tror jeg imidlertid ikke er Maaden, hvorpaa disse Mænd kunne hjælpes, og jeg maa tilstaa, at jeg fra mit Standpunkt meget maa beklage, at den høie Regjering har fundet det rigtigt at skille disse to Sager ad, som høre sammen og som burde holdes sammen. Jeg beklager det saa meget mere, som Thingets Flertal har udtalt, at det var rimeligt at behandle disse forskellige Mænd paa samme Maade og at indbefatte dem i det samme Lovforslag. Netop det, at Udsigten

til at faae den almindelig Lønningslov til at træde i Kraft den 1ste April, maa siges at være fjern, er for mig et Motiv til at stemme imod det Ændringsforslag, som her foreligger. Jeg er derimod overbevist om, at der, naar dette Forslag forkastes, og Loven udkommer i den Form, hvori den er forelagt af den høie Regjering, saaledes at det Tillæg, selv om det nu maatte træde i Kraft, atter forsvinder med Finantsaarets Udløb, vil være meget stærkere Opfordring for det ærede Thing's Flertal til at gaa ind paa en saadan Lønningslov, som Regjeringen kan skænke sit Bifald. Jeg tror i Virkeligheden, at fuldstændig Enighed mellem alle forskellige Medlemmer i denne Sal meget væsentlig vil fremmes, naar disse Forhøielser blive stillede i det Forhold til hinanden og i den indre Forbindelse, som Thingets Flertal ved tidligere Leiligheder har udtalt for at være naturlig. Derfor skal jeg for mit Vedkommende stemme imod Ændringsforslaget og tilraade det ærede Thing's Medlemmer at gjøre det Samme. Jeg tror, at vi komme meget lettere til Enighed paa den Maade, end vi gjøre under andre Omstændigheder.

Udfær: Jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme, hvorfor den høie Regjering ikke vil gaa ind paa dette Ændringsforslag; men jeg vil kun gjøre Rede for, af hvilken Grund jeg ikke selv vil stemme derfor. Min Grund er ganske simpelt den, at dette Ændringsforslag, saaledes som det ogsaa blev udtalt af den ærede sidste Taler (Hindenburg), gaar videre, end jeg tror, der er nogen som helst Anledning til. Naar man vil kalde sig tilbage i Grindringen den Argumentation, der fra de Herrer's Side er bleven ført for at indskrænke den af Regjeringen forelagte Lov om Tillæg til Embedsmændene, fra at være en endelig Lov til at være en Dyrtdislov, tror jeg, at de Argumenter, som den Gang bleve gjorte gjældende, med samme Ret kunne anvendes paa det her foreliggende Lovforslag. Dersom der kun er et Dyrtdishenssyn at tage ligeoverfor Statens Embeds- og Bestillingsmand, kan der ogsaa være et Dyrtdishenssyn at tage lige overfor Herrens underordnede Personale. Ændringsforslaget tilsigter at give en efter vore Forhold temmelig endelig Lov, og jeg kan ikke indlade at lægge Vægt paa den Omstændighed, at en saadan Lov kunde, i alt Fald hos afskillige af de ærede Medlemmer, efter de Udtalelser, vi have hørt, væsentlig svække Tilbøieligheden til at gaa ind paa andre beslagte Lovforslag. Dette har for mig ikke ringe Betydning ved Bedømmelsen af Forslaget. Dersom Forslaget havde fastsat, at Loven skulde gjælde indtil Slutningen af næste Finantsaar, altsaa indtil den 31te Marts 1876 i Stedet for som nu til 31te Marts 1875, vilde jeg have befundet mig i nogen Forlegenhed ved at stemme derimod, idet man da kunde have gjort gjældende, at man